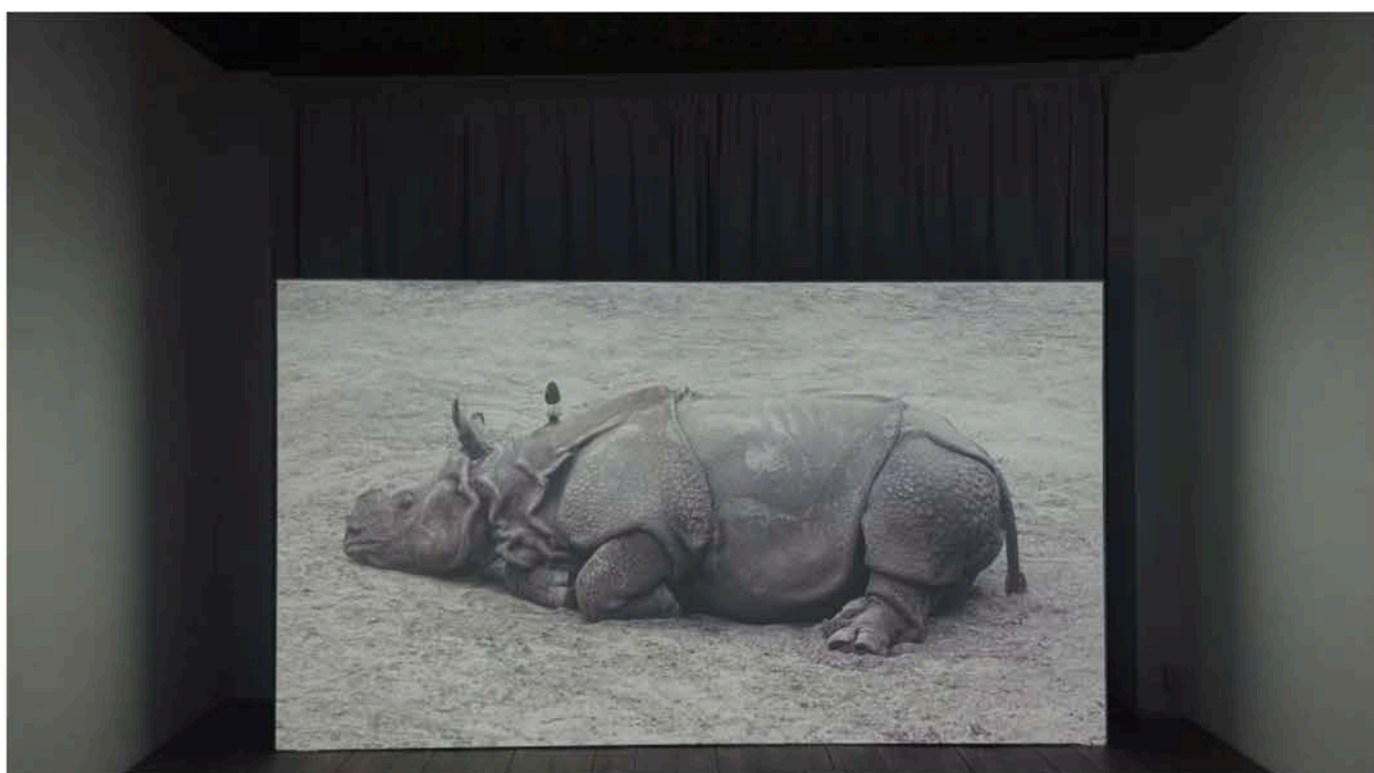

Marjan Laaper en de sculpturale kracht van video

Marjan Laaper, Requiem in Slow Motion (Indian Rhinoceros and Magpie), 2025, NL=US Art

NL=US Art in Rotterdam presenteert tot en met 8 maart de solotentoonstelling ‘Loss, Hope and Wonder’ van Marjan Laaper. Daarin toont de Rotterdamse kunstenaar vijf grootschalige videowerken waarin dieren een hoofdrol spelen. Laaper ziet zichzelf in de eerste plaats als beeldhouwer, maar in plaats van steen of brons werkt ze met gemanipuleerd bewegend beeld.

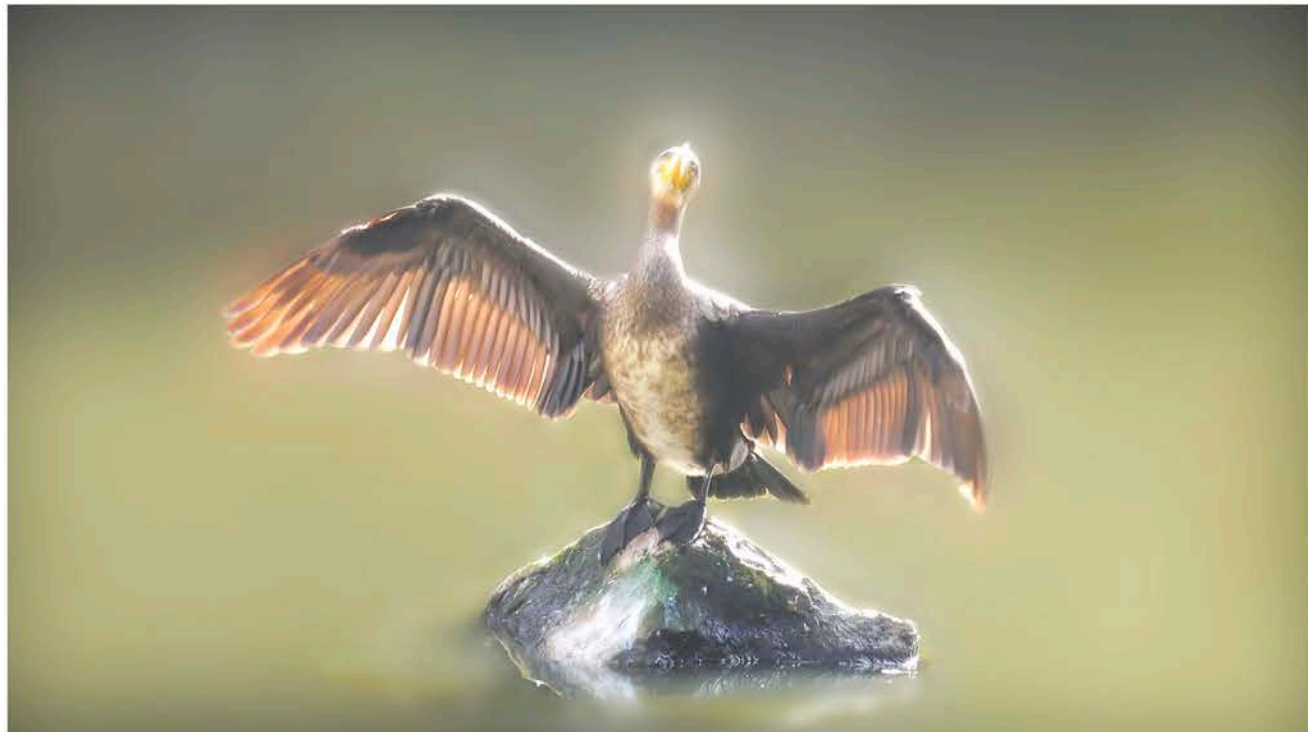
De kunstenaar werd in 1971 geboren in Rotterdam en studeerde Beeldhouwkunst aan de Willem de Kooning Academie. Ze vervolgde haar opleiding aan het Maryland Institute College of Art in Baltimore, gevolgd door een residentieprogramma aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. Later rondde ze nog residencies af in de Verenigde Staten, in Japan, China en IJsland.

In de praktijk van Laaper fungeert video als een sculpturaal medium. Een klassiek sculptuur heeft een fysieke positie in de ruimte en vraagt om een lichamelijke verhouding van de kijker. Laaper filmt vanuit één vast standpunt, dat van de toeschouwer, met minimale beweging, extreme vertraging en geen narratieve ontwikkelingen of perspectiefwisselingen. De kijker staat letterlijk tegenover het beeld. Om die reden functioneren haar videowerken niet als cinema of als filmische sequenties, maar als een object in de ruimte waar je je toe verhoudt. Een sculptuur verandert bovendien niet wezenlijk: je ervaart duur door je eigen aanwezigheid. Zo ervaar je ook het werk van Laaper. Haar werken worden monumentaal geprojecteerd, vaak groter dan levensgroot. Dat geeft de videowerken een fysieke schaal. Het werk wordt onderdeel van de ruimte, zoals een sculptuur dat zou zijn. Als kijker word je uitgenodigd om beter te kijken, om kleine verschuivingen waar te nemen en om je bewust te worden van je eigen waarneming.

Marjan Laaper, The Gathering (Three Prairie Dogs), 2025, NL=US Art

Laaper verdiept zich in rituelen, oude verhalen en symboliek, maar ook in vergankelijkheid, het immateriële en de verhouding tussen mens, natuur en tijd. Natuur is daarin een drager van betekenis, en in het verlengde daarvan: als spiegel of metafoor voor menselijke emoties en projecties. In het videowerk ‘Requiem in Slow Motion’ (2025) in de expositie zien we bijvoorbeeld een enorme Indische neushoorn met een ekster op zijn rug. Het massieve dier beweegt nauwelijks en oogt kwetsbaar, alleen subtiele oorbewegingen bieden een teken van leven. Een neushoorn op ware of vergrote schaal heeft daarbij massa, een haast fysieke aanwezigheid in de ruimte. Wanneer na verloop van tijd muziek inzet die doet denken aan een requiem, krijgt het beeld een lading van afscheid en verlies. In ‘The Gathering’ (2025) zie je twee prairiehondjes bij het onbeweeglijke lichaam van een derde prairiehondje. Het is een geconcentreerde scene waarin één van de beesten af en toe naar ons omkijkt, alsof het contact zoekt. Het is bijna onmogelijk om hier geen universele menselijke emoties in te lezen. In ‘Wings’ (2025) verschijnt een aalscholver die op een rots in het water balanceert, zijn vleugels gespreid in het zonlicht. De omgeving is onscherp, waardoor de vogel bijna loskomt van zijn context. Met zijn geopende vleugels en licht geheven kop krijgt hij iets verhevens.

Marjan Laaper, Wings (Cormorant), 2025, NL=US Art

Het werk van Marjan Laaper was onder meer te zien in Museum Schiedam, Frac Marseille, Tenderpixel in Londen, Museum W, Paleis Soestdijk, BRUTUS, Buitenplaats Doornburgh en het Australian Centre for the Moving Image in Melbourne. Vanaf 6 maart stelt ze een werk tentoon in het Musee d’Art Contemporain de Lyon. Daarnaast realiseerde Laaper grootschalige opdrachten in de publieke ruimte, onder andere voor metrostation Vijzelgracht, onderdeel van de Noord/Zuidlijn in Amsterdam.

De tentoonstelling ‘Loss, Hope and Wonder’ is nog tot en met 8 maart te zien bij NL=US Art in Rotterdam.

In dit artikel

Marjan Laaper